

állandóan táplálni. Lehet tehát beszélni egyes iparágak valóban súlyos helyzetéről, az is kétségtelen, hogy egyik-másik kereskedelmi szakmában lényegesen megcsappant az előző évekhez képest a forgalom s így tehát nem is vitatható, hogy mindezekenél fogva a munkanélküliek száma nagyobb, mint a múlt évben, de ismétlem, az egész gazdasági élet összesített eredményeit tekintve, épügy mint bárhol külföldön, nálunk se lehet semmiféle adatot arra produkálni, hogy a gazdasági élet egészben véve válságba jutott.

Azon ipari és kereskedelmi körökre, vagy kereseti osztályokra, melyek a lefolyt év sanyaru viszonyait kegyetlenül megsínylették, persze nem lényeges a beállott helyzet elnevezése. Talán visszatetsző is előttük, hogy a meggyökeresedett közfelfogással szembe szállók, ámde erre nem lehet tekintettel lenniem, midőn azt épen a közérdek parancsolja. Nevezetesen az ország gazdasági helyzetének szabatos megállapítása fontos azért, mert külföldi lapokban jórészt politikai szempontok szolgálatába állítva sűrűn jelentek meg közlemények, melyek szerint gazdasági viszonyaink már összeomlás előtt állanak. Már pedig nemcsak én tudom, de azok is, akiknek panaszra legfőbb okuk lenne, hogy ez az állítás nemcsak nem igaz, de egyáltalán komolyan se vehető. Amit azonban koncedálni lehet, csupán annyi, hogy az előző évek emelkedését tekintve, a hanyatlás meglepően rohamos volt. Ennek szintén elég egyszerű és természetes oka van. A majd három év óta tartó külpolitikai zavarok s főleg pedig a fenyegető európai konfliktus hatása alatt milliárdokat vontak el a piacról s thezauráltak. A közvetlen pénzszűkét ez idézte elő. S közvetve pedig az, hogy a rendkívüli mértékben növekedett termeléshez képest az arany, illetve a fizető eszközök hasonló mértékben nem szaporodtak; végül az, hogy az arany használati területei a külkereskedelm hatalmas térfoglalásával párhuzamosan szintén óriási mértékben növekedtek az utóbbi évtizedek alatt. Természetesen mindez magában véve sem kicsinylendő, sőt ellenkezőleg, a lefolyt év egyik legnagyobb jelentőségű és legfontosabb észlelete, hogy a beruházások folytonosságának fentartása és az építőipari tevékenység egészséges táplálása

a gazdasági fejlődésnek egyik legfontosabb és legnélkülözhetetlenebb tényezője.

Igazán kevésbé vigasztaló, hogy Európa többi államaiban — ha talán nem is annyira érezhetően — nagyjából hasonló volt a helyzet, mint nálunk. A lefolyt évben szerzett bőséges tapasztalatok azonban mind kétségtelenebbül igazolták az aranyimádás veszedelmeit. Épen ezért újból és nyomatékosan rá akarom irányítani a figyelmet arra, hogy az arany, mint kizárólagos valutáris alap és nemzetközi fizetési eszköz igen súlyos zavarok okozója s nem kis részben idézte elő a lefolyt év megnehezült gazdasági viszonyait is. *Katona Béla.*

Hodzsza az ellenzék orosz agitációjához

Hodzsza Milán volt magyar országgyűlési képviselő ez idő szerint Prágában időzik és ott fogadta a *Narodni Liszt* munkatársát, a kinek a következőket mondotta a magyar ellenzék hármasszövetségellenes viselkedéséről:

— Amennyire a liberális orosz körök erre vonatkozó nézetét ismerem, mondhatom, hogy a magyar ellenzéknek hirtelen szlávbarát politikáját nem veszik komolyan. Biztos, hogy *Károlyi Mihály* gróf és *Justh Gyula* nem szereti jobban a szlávokat, mint *Tisza* és *Andrássy* és hogy a magyar ellenzék csak addig kacérkodik Pétervárral, amíg a bécsi mértékadó körökkel hibba kacérkodik. Tíz évvel ezelőtt az ellenzék sokkal szenvedelmesebben küzdött a hármasszövetség ellen, mint ma, csupán *Ugron*, *Pázmándy*, *Holló* és társaik nevével kell fölidézniem. Ez azonban csak addig tartott, míg az ellenzék kormányra jutott, azután újra hármasszövetségi politikát csinált. Nekem is tudomásom van arról, hogy ellenzéki körökben fél év óta tervezik az osztrák szlávokkal való összeköttetést. Ez a kísérlet a delegáció májusi ülése alatt Budapesten határozott alapot fog ölteni. Ezt a kísérletet komolyabbnak tartom, mert világos ebből, hogy a magyar nacionalizmus lassankint elveszti eddigi barátait és pártfogóit, a magyarországi és a berlini németeket és ezeket csupán a szlávokkal akarja pótolni. Félek, hogy ez a kísérlet nem lesz sikertelen.

A *Neue Freie Presse* mai vezetőcikke a

legélesebben elítéli egyes magyar ellenzéki képviselők pétervári utazásának a szándékát és azt mondja, hogy ez az út nem olyan okos eljárásra mutat, amely barátokat szerez, hanem gonoszság, amely csak ártalmára lehet annak a jó egyetértésnek Oroszországgal, amelyet az egész monarchia a maga részéről is kívánatosnak tart.

Uj vasuti hidat építenek Szegeden.

— A régít átadják a közuti forgalomnak. —

(Saját tudósítónktól.) A magyar államvasutak igazgatósága, — mint Budapestről jelenti tudósítónk — Szeged kereskedelmi forgalmára rendkívül nagyjelentőségű ügyben folytat tárgyalásokat. Arról van szó, hogy *uj vasuti hidat építenek a Tiszán, minden valószínűség szerint a mostani közuti és a régi vasuti hid között.* Ennek a nagy horderejű tervnek nyelbeütése rövid idő kérdése csak, mert a körülötte folyó tárgyalások már befejezéshez közelednek.

A magyar államvasutak igazgatóságát az uj tiszai vashid építésére az a körülmény indította, hogy a régi vasuti hidnak nincsen akkora teherbirási képessége, mint amekkorát a megnövekedett forgalom és a vasutépítés modern technikája kívánatossá tesz. A régi vasuti hidat abban az időben, amikor építették, a régi rendszerű gőzmozdonyokhoz szabták, holott ma már majdnem kétszer akkorák a mozdonyok, mint voltak azelőtt. A régi hid teherbirási képességét próbára teszi az is, hogy dupla sín pár vonul végig rajta és igen gyakran egyszerre közlekednek a két sín páron az új rendszerű, hatalmas gőzmozdonyok.

Az eddigi tárgyalások arra engednek következtetni, hogy a régi vasuti hidat *nem fogják lerombolni, hanem felszedik majd a sineket és közuti hidnak átalakítva: a közuti forgalomnak adják át.* Ilyen formán a közel jövőben két közuti hidja lesz Szegednek.

A tárgyalások kiterjedtek arra is, ami az államvasutak nézőpontjából talán a legmegfontolandóbb kérdés: *hogy a Tisza folyó melyik szakaszán épüljön az uj hid?* Eddig az a vélemény alakult ki, hogy a legmegfelelőbb lenne, ha a mai közuti és a régi vasuti hid között épülne ki, a végleges elhelyezése azonban annak a sokmillió államvasuti beruházási programnak a teljes elkészítésétől függ, amelynek a keretében az uj rendező pályaudvart, az uj vasuti műhelyt és a központi pályaudvart fogják tető alá juttatni. Budapesti tudósítónk értesülése szerint a sokmillió vasuti beruházások ügye is a legjobb uton halad, úgy, hogy a mai diszpozíciók szerint öt éven belül a beruházási program meg fog valósulni.

Az uj államvasuti építkezésekkel szoros összefüggésben van a *halas-kiskundo-*

a kis kutya nagyon szeszélyes volt s ha eszébe jutott, durván rámondult, haragosan ugatott az uniójére.

A hölgy elővette a kis kulcsot, felnyitotta a szekrénykét és kivette a dobozból a cukrot.

A kis kutya farkát csóválta.

De a hölgy így szólt:

— Te haszontalan kis kutya, megugatál engem, ezért nem adom neked a cukrot.

És a cukrot visszatette a helyére. A kutya megbánta, hogy hizelkedett, de már későn volt.

A VARJU.

A varju felrepült a magasba, meglátott egy parasztot és így szólt hozzá:

— Paraszt, hé paraszt!

— Mit akarsz tőlem? — kérdezte a paraszt.

— Meg tudod-e a varjakat számolni?

— Ó, te bohó, milyen fura kívánságaid vannak, repülj innen, mert rosszul jársz.

A varju elrepült és egy kereskedővel találkozott.

— Hallod-e te, kereskedő, meg tudod számolni a varjakat? — kérdezte tőle.

A kereskedő így felelt:

— Ilyen csekélységgel mi nem törődünk, mi kereskedéssel foglalkozunk.

A varju tovább repült és egy diákkal találkozott, az iskola legkisebb tanulóival.

— Hallod-e te, diák, meg tudsz-e számolni bennünket?

A tanuló így felelt:

— Én mindent össze tudok számolni,

mert én egy millióig számlállok, sőt még annál is tovább. Jól az eszembe véstem az egyszeregyget.

De a varju így válaszolt:

— És a varjakat még se tudod megszámlálni.

— No meglátod, hogy tudom.

És mindjárt bele is kezdett:

— Egy... kettő... három...

De akkor a varju odarepült a diák nyitott szájához és megcsípte a nyelvét.

A tanuló sírva fakadt és így szólt:

— Ezután sohasem fogom a varjakat megszámlálni, mert haraptok, inkább életek tovább is számlálatlanul.

AZ ALLOMÁS.

A vonat elindult és mindig egyirányban haladt. Az egyik kocsiban egy utas ült, akit egy állomáson barátai vártak.

Az utas türelmetlen volt, minden állomásnál kiszállt és megkérdezte:

— Ez az az állomás?

De mindannyiszor azt válaszolták neki:

— Nem az, még nem az.

Végül az utast elnyomta az álom. Mélyen aludt, sokáig és kellemes álmait volt.

Hirtelen fölriadt és észrevette, hogy a vonat megállt. Kiszállt a folyosóra és megkérdezte:

— Ez az az állomás?

De azt válaszolták neki:

— Nem, ez már nem az. Már elhaladtunk mellette.

A vonat tovább robogott és az utas félkékjében ülve keservesen zokogott.

P. E.